

Εμείς ακούμε και φυλάμε τον λόγο Του; - Της Σοφίας Μπεκρή

/ Γνώμες

«Μακάριοι οι ακούντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν» ακούμε καθ' όλη την περίοδο των Παρακλητικών Κανόνων στην Παναγία (Λουκ., ια' 27-28).

Συγκεκριμένα, η φράση αυτή αποτελεί το τελευταίο τμήμα του ευαγγελικού αναγνώσματος (Λουκ., ι' 38-42, ια' 27-28), που κάνει λόγο για την είσοδο του Ιησού στην Βηθανία καίγιάτήνυποδοχή Του απότίσαδελφέςτου Λαζάρου, Μάρθα και Μαρία. Όταν η Μάρθα κάνη παράπονά στον Ιησού ότι η αδελφή της κατέλιπε αυτήν μόνην διακονείν, ο Χριστός της αποκρίνεται με νόημα ότι εκείνη μεριμνά και τυρβάζει περί πολλά, ενώ η αδελφή της, η Μαρία, «την αγαθήν μερίδα εξελέξατο, ήτις ουκ αφαιρεθήσεται απ' αυτής.» (ο.π. ι' 38-42).

- Γράφει η Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος

Άρα, «ενός εστι χρεία» (ο. π. 42), να ακούη κανείς απερίσπαστατόν λόγο του Θεού και να τον φυλάσση: «Μενούνγε, μακάριοι οι ακούντες τον λόγον του Θεού και

φυλάσσοντες αυτόν» (ια' 28). Έτσι, απαντά ο Κύριος στην γυναίκα από το πλήθος, που, ενθουσιασμένη από τον λόγο Του, μακαρίζει την κοιλία που τον βάσταξε και τους μαστούς που τον θήλασαν (ια' 27).

Από τους δυτικούς ετεροδόξους Προτεστάντες ή προτεσταντίζοντες, που δεν αποδίδουν τιμή στην Παναγία, το «μενούγγε» ερμηνεύεται αντιθετικά: «αντιθέτως (ή ίσα-ίσα, ή πιο πολύ) μακάριοι είναι όσοι ακούνε και φυλάσσουν τον λόγο του Θεού». Θεωρούν, δηλαδή, ότι η Παναγία δεν συμπεριλαμβάνεται σ' αυτούς, κάτι που ασφαλώς δεν επιβεβαιώνεται ούτε από τις γραφές ούτε από την παράδοση της Εκκλησίας μας, την οποία, ως γνωστόν, εκείνοι δεν δέχονται.

Εάν ανατρέξωμε, όμως, στο «Ταμείον της Καινής Διαθήκης», θα δούμε ότι η λέξη «μενούγγε» αναφέρεται σε άλλα τρία χωρία (Ρωμ., θ' 19-20, ι' 18, Φιλιπ., γ' 7-8), με την σημασία: «βεβαιότατα, όχι μόνον αυτό, αλλά και ...», δηλώνοντας έτσι όχι απλώς επιβεβαίωση αλλά και προσθήκη στο νόημα της προηγούμενης προτάσεως.

Άλλωστε, η λέξη «μενούγγε» δεν αποτελείται μόνον από τον σύνδεσμο «μεν», αλλά και από τον επίσης σύνδεσμο «ούν» (=λοιπόν) και το βεβαιωτικό μόριο «γε», επομένως στην απόδοσή της λαμβάνονται υπ' όψιν όλες οι επιμέρους σημασίες. Η υπέροχη, λοιπόν, ελληνική γλώσσα, με την ακρίβεια και την σαφήνιά της, δεν αφήνει περιθώριο για άλλη ερμηνεία από την παραπάνω, δεδομένης, μάλιστα, της υπάρξεως ευαγγελικών χωρίων με παράλληλη σημασία.

Επομένως, με την φράση «μενούγγε μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν» (Λουκ. ια' 27-28), ο Κύριος επαινεί όχι μόνον την γυναίκα που τον γέννησε, την Παναγία μητέρα Του, αλλά και κάθε άλλον άνθρωπο που ακούει και παράλληλα φυλάσσει τον λόγο Του. Όπως λέει και ο Χρυσορρήμων Ιωάννης, ο Κύριος «ουκ αρνείται την κατά φύσιν συγγένειαν, αλλά προστίθισιν την κατ' αρετήν» (PG 57, 466).

Εξάλλου, και τα λόγια του Κυρίου «μήτηρ μου και αδελφοί μου ούτοι εισίν, οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και ποιούντες αυτόν» (Λουκ., η' 19-21, πρβλ. Ματθ., ιβ' 48-50, Μαρκ., γ' 34-5), σε άλλη περίπτωση, όταν οι συγγενείς Του, λόγω πλήθους, «εκμεταλλευόμενοι» την συγγένειαν των, αναζητούν να τον πλησιάσουν κατ' ιδίαν, επιβεβαιώνουν, επίσης, την ερμηνεία του παραπάνω χωρίου με τον τρόπο αυτόν. Ο Κύριος, δηλαδή, δεν ξεχωρίζει τους ανθρώπους σε δικούς και ξένους, όλοι είναι δικοί Του άνθρωποι, του Θεού, εφ' όσον ακούν και εφαρμόζουν το θέλημά Του.

Τι γίνεται, όμως, μ' αυτούς, δηλαδή τους περισσότερους εξ ημών, που ενώ γνωρίζομε τον λόγο του Θεού, εν τούτοις δεν τον εφαρμόζομε ή κάνομε έκπτωση

σ' αυτόν, ή, το χειρότερο, τον ερμηνεύομε κατά πως μας αρέσει; Τουλάχιστον, «ο μη γνούς, ποιήσας δε άξια πληγών, δαρήσεται ολίγας.» (Λουκ., ιβ' 48), ενώ «ο γνούς το θέλημα του κυρίου αυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας, δαρήσεται πολλάς», διότι «παντί ω εδόθη πολύ, πολύζητηθήσεται παρ' αυτού» (ο. π. 47-48).

Εκείνο που χρειάζεται, επομένως, να κάνωμε, εν όψει, μάλιστα, της εορτής της Παναγίας μας, είναι πολύ απλά να ακολουθήσωμε την δική της προτροπή: «ο τι αν λέγη υμίν, ποιήσατε.» (Ιωάν., β' 5), δείχνοντας την ίδια, με Εκείνην, εμπιστοσύνη στην δύναμη του λόγου Του. Δεν έχομε λόγο να μην το πράξωμε, διότι εκείνη που τήρησε τον λόγο Του με συνέπεια καίευθύνη, όχι μόνον δεν ζημιώθηκε, αντιθέτως, μάλιστα, κέρδισε και την τιμή να μακαρίζεται από όλες τις γενεές (Λουκ., α' 48), κυρίως όμως να τιμάται από τον Θεό, τον Σωτήρα της, που «επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού» (ο. π.).

Ας δείξωμε και εμείς λίγη από την ταπείνωση της γλυκιάς μας Παναγιάς, να γίνωμε και εμείς «δούλοι Κυρίου», υπάκουοι στο δικό Του θέλημα και όχι υπόδουλοι στα δικά μας αμαρτωλά θελήματα, και τότε όχι μόνον θα αγαλλώμεθα και εμείς, όπως Εκείνη, για «τα μεγαλεία του δυνατού» (ο. π. 49), αλλά θα λάβωμε και την δική της τιμή να συμπεριλαμβανώμεθα σ' αυτούς όλους, για τους οποίους αναφωνεί ο Κύριος: «Μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν.» (ο.π.ια' 27-28).

Υπάρχει μεγαλύτερη τιμή απ' το να ακούσωμε το εγκώμιο αυτό του Κυρίου και για εμάς; Συγχρόνως, αυτό είναι το καλύτερο και πολυτιμώτερο δώρο που έχομε να κάνωμε στην Παναγία Μητέρα Του για την εορτή Της. Με την ελπίδα ότι, αυτήν την φορά, θα προσπαθήσωμε, λίγο περισσότερο, να ακούσωμε την σωτήρια για μας προτροπή της: «ο τι αν λέγη υμίν(ο Κύριος) ποιήσατε» (Ιωάν., β' 5),να ευχηθούμε όλοι σε όλους καλή πρόοδο στην σωτηρία μας και Καλή Παναγιά!

Πηγή: pemptousia.gr